

καί' ἐμένα με βάρπτει ὁ Γάλλος Πρόξενος Κορώνης καὶ Μεθώνης.
— Ἐκείνης ἔδωκα τὸν...
— Φαίνεται δὲ ἀπὸ τὴν φυσιογνωμία του, πὼς ἦταν ἰδεολόγος : λέγανε.

— Ἐντομεταξὺ ἡ δουλειὰ πηγαίνει πὺ καλὰ. Ἡ «Ἑλληνική Φαρμακευτική Ἐταιρία» πῶς τὸν κόσμο με ὅτι σπουδαί ὑπῆρχε στὴν ἀγορά, πακεταρισμένο σὲ ὄμοια κοτυλά κ' ἐτικεταρισμένο με ζένης ἐπιγραφὴς, ὡς «ασπιρίνη» καὶ τὸ χρυσάφι γέμιζε τὴς «μπούτσες» καὶ τὸ χρηματοκόβητο τοῦ πανευτυχῆς κυρίου Μπακαλιάρου. Καὶ μὴ τόσο μεγάλη οἰκογένεια δὲν μπορούσε παρὰ νὰ συνδεθῆ καὶ με ἄλλες ἱστορικὲς καὶ μεγάλες οἰκογένειες τῆς Ἑλλάδος. Κ' εἶται ἄρξισε νὰ ὑφηνόχεται τὸ σινουκέσιο τῆς δεσποινίδος Ἀδελέτιας με τὸν ὑφηνόχο τῶν Στρατιωτικῶν, γόνου παλαιᾶς οἰκογενείας, με φαλαγγίτη παπποῦ καὶ συνταγματάρχου πατέρα...

— Δὲν πρέπει ἡ οἰκογένειά μας νὰ φανῆ κατωτέρα ἀπὸ τὴν δική τους, εἶπε ὁ κ. Μπακαλιάρου.

— Τὶ νὰ κάνουμε ; ὠτίησε ἡ γυναίκα του.

— Αὐτοῦν ὁ πατέρας ἦταν συνταγματάρχης, ἐνῶ ὁ δικός μας θείος μονὰχα λοχαγός.

— Καὶ ὁ παπποῦ του ὁ «φαλαγγίτης» ἔχει τέσσερα παράσημα, ἐνῶ ὁ δικός σου ἔχει μόνον δύο.

— Τὶ νὰ γίνῃ τὸ λοιπὸν ;

— Νὰ προδῶσθῃ ὁ θείος μας !

— Καὶ τί νὰ γίνῃ ;

— Στρατηγός !...

Ὁ ζωγράφος ἀνέλαβε καὶ τοὺς νέους αὐτοὺς προδῶσθαι καὶ σὲ λίγες μέρες ὁ φημιγὸς Ἀναστασίας, βασιμρομητινός με γαλιονία καὶ παράσημα ἐφάνταξε ὡς ἀντιστρατήγος στὸ σαλόνι...

Κ' ὅταν ἡ δυνὸ μεγάλες καὶ στρατιωτικὲς οἰκογένειες ἐνωθῆσαν διὰ γάμου κοινωνίας καὶ τοὺς στεφάνωσαν ὁ «ἄλλος πρόξενος», ὡς ἐπικρατεῖτο κάποιος ἀντιπρόξενος Γαλλικῶν οἶκων στὴν Κορώνη, καὶ τὸ ζεῖγος ἀποσφῆριξε στὸ σπίτι του, σὲ μιὰ θαμνασία ἐπανὴ στὸ Φάληρο, ποὺ ὁ πατέρας κυριος Μπακαλιάρου, ἐγάμοσε στὴν κόρη του καὶ στὸν γαμπρὸ του, ἐποθετήθη ἐκεῖ καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ μακαρίτου Μάρτυρα Ἀναστάση, ὡς στρατιωτικὴ δόξα καὶ οἰκογενειακὸν κειμήλιον, μαζὺ με τὴς εἰκόνας τοῦ φαλαγγίτη καὶ τοῦ συνταγματάρχου, τοῦ γαμπροῦ.

Καὶ ὅταν γίνετα λόγος καμμιὰ φορὰ γιὰ τὴς παλιῆς ἱστορικῆς φαιμίλης, ἡ κυρία ὑφηνόχοῦ δὲν παίει πάντα νὰ λῆ καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ :

— Ὁ καϊμένος ὁ θείος μου ὁ στρατηγός, ποὺ χάθηκε προφῶς στὸ Σεντάν... Δὲν εἶχε τύχη... Φαντάσου τί θὰ ἦτανε, ἂν ζοῦσε σήμερὰ !...

Κ' ὅμως, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὁ Μάρτυρα Ἀναστασίας, ἦταν τυχερός πολὺ, νὰ γίνῃ ἀμείως ἀπὸ λοχαγὸν, στρατηγός.

Μόνον ποὺ ἡ τύχη τοῦ ἔφεξε λίγο ἀργά !...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΚΑΜΕΛΙΑ

* Μιὰ μέρα, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Φερδινάνδος ΣΤ', ὁ ὁποῖος εἶχε προσβληθεῖ ἀπὸ κληρονομικὴ παραφροσῆνη καὶ ἀργότερα πέθανε, βριμιάζε στὸν κατώνα του, δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν τῆς συζύγου του Μαρίας Θηρεσίας.

Ἡ βασίλισσα μαζῆ μετὰ χαροῦμένη καὶ γελαστὴ κρατώντας στὸ χεῖρ τῆς ἑνα λουλοῦδι με ξζαίρησι λευκάθητα, τὸ ὁποῖο πρόσφερε στὸ βασιλεῖα.

Ὁ Φερδινάνδος τὸ πήρε, τὸ μύρισε καὶ εἶπε :

— Ὁμοῖο λουλοῦδι, ἀλλὰ δὲν ἔχει μυροδιά !...

— Εἶνε τὸ νέο λουλοῦδι τῶν Φιλιππίνων νῆσων, τοῦ ἐξήγησε ἡ βασίλισσα.

Τὸ λουλοῦδι αὐτό, ποὺ παρουσιάσε πρὸ δύο περῶν αἰῶνων ἡ Μαρία Θηρεσία στὸ σύζυγὸ τῆς, ἦταν ἡ καμέλια, τὴν ὁποία τῆς εἶχε φέρει τὴν προηγουμένη μετὰ ἑνὸς ἰεραποστόλου Ἰησοῦιτης.

Ὁ κομιστῆς τοῦ ὁράμου αὐτοῦ ἀνόμως λεγόνταν Καμέλι καὶ ἀπ' αὐτὸν πήρε τὸ ὄνομά τῆς ἡ καμέλια.

Ἡ καμέλια ὅμως, ἂν καὶ εἰσῆλθῃ στὴν Ἰσπανία ἀπὸ τὸ 1739, ἐξαικολούθησε νὰ μὲν γιὰ πολὺν καιρὸ ἀγνωστὴ στὴν ἄλλη Εὐρώπη, γιὰτὶ οἱ Ἰσπανοὶ δὲν ἐπιθυμοῦσαν τὴ διὰδοσί τῆς.

Στὴ Γαλλία ἡ καμέλια εἰσῆλθῃ ἀργότερα καὶ ὑπῆρξε τὸ προσηφιότερο λουλοῦδι τῆς βασιλείσσης Μαρίας Ἀντουανέτας.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἔνας καθηγητῆς... ἀγέλατος. Πὼς γέλασε γιὰ μιὰ καὶ μόνη φορὰ στὴ ζωὴ του ὁ Δ. Οἰκονομίδης. Ἡ ἀφηρημάδα τοῦ Κυριαρίσου Στεφάνου. Τὰ κατὰ Λάσκαρη. Πὼς ἐθεράπευσε τὴν ζήλεια τῆς συζύγου του. Αἱ ἐκ Κερκυρᾶς Μαγδολάνη.

Ὁ καθηγητῆς τῶν Ἑλληνικῶν τῆς Μεγάλης Σχολῆς τοῦ Γένους Δ. Οἰκονομίδης, ἐθεορεῖτο ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν γέλασαν ποτὲ στὴ ζωὴ τους.

Κάποιος τοῦ εἶπε κάποτε ὅτι :

— Ἐὐθὺμια καταπολεμεῖ τὰ γρησταιετα.

— Ἀβάσμον ! ἀπάντησε με ξερῆ φωνῇ ὁ Οἰκονομίδης καὶ ἄλλαξε κούβεντα.

Κάποιος μαθητῆς τοῦ ὅμως, κατώρθωσε μιὰ φορὰ νὰ τὸν κἀν νὰ γέλασῃ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, πράγμα τὸ ὁποῖο χαρακτηρίσανε ὡς θαῦμα οἱ ἄλλοι καθηγηταί, οἱ μαθηταὶ καὶ ὁ κόσμος, ὅταν τὸ ἐμαθάν.

Καὶ νὰ πὼς ἔγινε τὸ θαῦμα αὐτό :

Ἐψηγοῖσεν ὁ μαθητῆς ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν Κύρου Ἀνάβασι, ὅταν ζαγκνὰ σταμάτησε στὴ λέξι «σ φ ἄ ς α ὕ τ ο ὕ ς».

Μὴ γνωρίζοντας δὲ ὅτι πρόκειται περὶ τῆς γνωστῆς ἀντονομίας, τὸ ἐξήγησεν ὡς ἐξῆς :

— σφὰς αὐτοῦς—ἐσφραξαν ἑαυτοῦς !.

Ὁ Οἰκονομίδης δὲν ἔμπορεσε πλέον νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του. Ὁκ μαθηταὶ γέλασαν καὶ αὐτοί, ἀλλὰ γέλασαν, ὅχι με τὴν ἀνοησία τοῦ συμμαθητοῦ τῶν, ἀλλὰ γιὰτὶ... γέλασε ὁ Οἰκονομίδης.

Τὸ πρᾶγμα ἐσημειώθη ὡς γεγονός στὴν Κωνσταντινούπολι. Ἀπὸ τότε ὅμως δὲν ζαγγέλασε γιὰ πολλὰ χρόνια ὁ Οἰκονομίδης.

Ὁ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Κυπριαρίσου Στεφάνου, ἦταν ὁ πιὸ σοφός ἀλλὰ καὶ ὁ πιὸ ἀφηρημένος ἀνθρώπος τῆς ἐποχῆς του. Ἔνα θαῦμα, καθὼς ἔβγαυε ἀπὸ μιὰ αἰθουσα χοροῦ, ζήτησε ἀπὸ τὸν ὑπῆρητὸ τὸ πανοφῶρι του.

— Ὁ ἀριθμὸς σας ; Τὸν ὠτίησε ὁ ὑπῆρητῆς.

— Ὁ ἀριθμὸς μου ; Κῦταξε σὲ παρακαλῶ, στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ μου. Τὸν ἔβαλα ἐκεῖ γιὰ νὰ μὴν τὸν χάσω... ἀπάντησε ὁ ἀφηρημένος καθηγητῆς.

Νὰ κ' ἔνα νέο ἀνέκδοτο τοῦ γνωστοῦ θεατρικοῦ συγγραφέως κ. Ν. Λάσκαρη :

Στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου του, τὸν ζήλευε ἡ γυναίκα του πολὺ. Κ' ἦταν φυσικὸ αὐτό, ἀφοῦ ὁ κ. Λάσκαρης ζοῦσε διαρκῶς στὰ παρασῆνια καὶ σιναναστρεφετόταν πάντοτε με ὄμορφες θεατρίνες.

Εἰς μίτην ὁ Λάσκαρης τὴν βεβίασε πὼς ἂν ἤθελε αὐτὸς νὰ παραβῆ τὸν συζυγικὸν τοῦ ὄμο. θὰ τοῦ ἦταν εἰκόλο νὰ τὸ κάμῃ, χωρὶς ἐκεῖνη νὰ τὸ πᾶρη εἰδησι. Ἡ γυναίκα του τὸ γουδι τὸ γουδοζέρι.

Τότε ὁ κ. Λάσκαρης ἀποφάσισε νὰ τῆς παῖξῃ μιὰ φάρσα. Στὴ Σχολῇ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, ὅπου ἦταν καθηγητῆς, φοιτοῦσαν διάφορα κορίτσια. Μιὰ μέρα πῆγαν στὴ Σχολῇ γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν καὶ δύο νέες, ὅχι καὶ τόσο ἀμειπτες, ἀπὸ τὴν Κέρκυρα. Ὁ κ. Λάσκαρης τῆς παρακάλεσε νὰ περῶσουν κ' ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἐκείνη τὸν ἐπεσκέφτηκαν καὶ τότε ὁ κ. Λάσκαρης κάλεσε τὴ γυναίκα του καὶ τῆς συνέστησε ὡς κορίτσια τοῦ κ. Νομάρχου Κερκυρᾶς ποὺ ἦθσαν στὴν Ἀθήνα νὰ σπουδάσουν... καλλιτεχνίδεις.

Φιλοφρονήσας τότε ἡ κ. Λάσκαρη, περτωχίσε, καλλιμέντα.

Σὰν πέρασε λίγη ὥρα ὁ κ. Λάσκαρης εἶπε στὴ γυναίκα του νὰ κιντᾶξῃ τῆς δουλειῆς τῆς, γιατί αὐτὸς θὰ παρέδιδε ἕνα μάθημα στὰ δύο κορίτσια... γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τῆς δυνάμεις τῶν.

Ἐπειτα ἀπὸ μίμησον τοῦ γαμπροῦ ὄμο, ἡ δυνὸ νέες ἔφυγαν κ' ὁ κ. Λάσκαρης ζαγκακάλεσε τὴ γυναίκα του καὶ τῆς εἶπε :

— Ε, τὰ εἶδες τὰ κορίτσια ;

— Τὰ εἶδα.

— Λοιπὸν ;

— Τί λοιπὸν ;

— Δὲν ἦσαν κόρες τοῦ Νομάρχου, ἀλλὰ... Μαγδαληνῆς, καὶ μάλοστα ἀμειπτοησες !.

Κόκκαλο ἡ κ. Λάσκαρη.

— Αἶντε στὸ καλὸ, λοιπὸν, φημιγὸς ὁ κ. Λάσκαρης καὶ ἡσύχισεν. Γιατὶ ἅμα θέλω ἐγὼ νὰ σὲ γελᾶσω, σὲ γελᾶω, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς...

Ἡ Ἱστορία ἀναφέρει, καὶ ὁ κ. Λάσκαρης τὸ ἐπιβεβαίωσ, ὅτι ἀπὸ τότε ἡ κ. Λάσκαρη δὲν ἐξαναζήλευσε.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

Ὁ κ. Φοῖξος Ἀριστεῦς.
(Σκίτσο τοῦ κ. Λευκαδίτη)

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

